
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 18/2(194), 109-112

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

5

**UCHWAŁA Z DNIA 20 GRUDNIA 1972 R.
(III CZP 80/72) ***

Paragraf 4 ust. 2 pkt 1 rozp. Rady Ministrów z dnia 24 kwietnia 1968 r. zarówno w brzmieniu pierwotnym (Dz.U. Nr 15, poz. 89), jak i w brzmieniu § 1 pkt 2 rozp. Rady Ministrów z dnia 20 kwietnia 1971 r. (Dz.U. Nr 11, poz. 108) nie wyłącza odpowiedzialności Państwowego Zakładu Ubezpieczeń z tytułu wypadku komunikacyjnego wobec poszkodowanego

pracownika, któremu przysługują świadczenia na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadku przy pracy (Dz.U. Nr 3, poz. 8), gdy wypadek został spowodowany przez pojazd nie będący w posiadaniu lub dyspozycji zakładu pracy, który zatrudnia poszkodowanego pracownika.

* Teza uchwały zamieszczonej w OSPiKA z 1973 r. z. 10; głosę do tej uchwały opracował A. Rembieliński.

**ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI
DYSCYPLINARNEJ**

**ORZECZENIE
WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ**

z dnia 16 września 1972 r.

(WKD 39/72)

Przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego przez wojewódzką komisję dyscyplinarną mimo braku dowodu zawiadomienia pokrzywdzonej o rozprawie, na której zapadło orzeczenie, stanowi jaskrawe naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności § 8 i § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim, ponieważ uniemożliwia pokrzywdzonej realizację jej uprawnień jako strony oraz utrud-

nia wszechstronne wyświetlenie sprawy i dlatego powoduje ono konieczność uchylecia wydanego w takich warunkach orzeczenia.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna po rozpoznaniu w dniu 16 września 1972 r. sprawy adw. AB, obwinionego z art. 93 ustawy o ustroju adwokatury w związku z § 16 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu, z powodu odwołania pokrzywdzonej CD od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X. z dnia 8 kwietnia 1972 r. KD 7/72:

1) uchyliła zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej zarzutu opisanego w punkcie 2 aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazała sprawę

Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania;
2) uchyliła orzeczenie o karze łącznej.

Uzasadnienie

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X. uznała adw. AB za winnego tego, że:

1. w dniu 9.IX.1971 r., działając jako pełnomocnik E, w piśmie skierowanym do małżonków F zagroził im ściganiem karnym w razie niezastosowania się do jego żądań;
2. w dniu 4.VII.1970 r., działając jako pełnomocnik G, w piśmie skierowanym do Szefa Garnizonowej Administracji Mieszaniowej w J użył pod adresem CD, przeciwniczki procesowej swego klienta, wyrażen i zwrotów niestosownych,

tj. przewinień dyscyplinarnych przewidzianych w art. 93 u.o. u.a. w związku z § 16 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu, za które wymierzyła mu kary dyscyplinarne:

- nagany za czyn I,
- upomnienia za czyn II,
- nagany jako kary łącznej, oraz obciążyła go kosztami postępowania dyscyplinarnego w formie opłaty zryczałtowanej w kwocie złotych 600.

Od orzeczenia w części dotyczącej zarzutu drugiego wniosła odwołanie pokrzywdzona CD, która zarzuca:

- 1) nierozważenie przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną:
  - a) całokształtu zachowania się obwinionego w sprawie pomiędzy nią a G., którego był pełnomocnikiem,

- b) faktu ingerencji obwinionego poza salą sądową oraz jego interwencji u władz wojskowych;
- 2) wymierzenie obwinionemu niewspółmiernie łagodnej kary;
- 3) rozpoznanie sprawy w dniu 8.IV.1972 r. bez jej udziału, mimo że zawiadomienie o rozprawie zostało jej doręczone dopiero w cztery dni po rozprawie, co z kolei uniemożliwiło ustosunkowanie się do obrony obwinionego oraz wykazanie Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, jak ogromną szkodę moralną wyrządziło jej niewłaściwe postępowanie obwinionego.

Na rozprawie przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną Rzecznik Dyscyplinarny NRA poparł odwołanie pokrzywdzonej i wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia co do kary łącznej i co do czynu opisanego w punkcie 2 aktu oskarżenia oraz o przekazanie sprawy w tym zakresie do uzupełnienia postępowania Rzecznikowi Dyscyplinarnemu RA w X.

Obwiniony nie oponował przeciwko wnioskowi Rzecznika.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna uchyliła orzeczenie w zaskarżonej części oraz orzeczenie o karze łącznej z przyczyn następujących.

Odwołanie pokrzywdzonej należało uznać za uzasadnione przede wszystkim w tej części, w której podnosi ona zarzut niezawiadomie-

nia jej o terminie rozprawy przed Wojewódzką Komisją Dyscyplinarną, a w konsekwencji należało uznać za uzasadniony również wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego NRA o uchylenie orzeczenia w części dotyczącej pokrzywdzonej CD i kary łącznej.

Bezsporne jest w sprawie, że pokrzywdzona CD otrzymała zawiadomienie o rozprawie dyscyplinarnej po upływie czterech dni od jej przeprowadzenia (potwierdzenie odbioru na k. 50). W protokole rozprawy z dnia 8.IV.1972 r. brak jest jakiegokolwiek wzmianki o stawiennictwie pokrzywdzonej i zawiadomieniu jej o terminie rozprawy. Pokrzywdzona nie była też przesłuchana w toku dochodzenia dyscyplinarnego.

Przeprowadzenie w tych warunkach postępowania dyscyplinarnego przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną mimo braku dowodu zawiadomienia pokrzywdzonej o rozprawie, na której zapadło orzeczenie, stanowi jaskrawe naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności § 8 i 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim, ponieważ uniemożliwia pokrzywdzonej realizację jej uprawnień jako strony oraz utrudnia wszechstronne wyświetlenie sprawy i dlatego powoduje ono konieczność uchylenia wydanego w sprawie orzeczenia.

Organy dyscyplinarne adwokatury, działając na podstawie szerokich uprawnień samorządowych, mają szczególny obowiązek przestrzegania praw pokrzywdzonego jako strony w postępowaniu dyscyplinarnym, aby ugruntować w społeczeństwie przekonanie o o-

biektywności tych organów oraz o prawidłowości postępowania, ze szczególnym zwłaszcza uczuleniem w sprawach, w których pokrzywdzonym jest osoba spoza środowiska prawniczego. Tego jednak kardynalnego warunku zaskarżone orzeczenie nie spełnia.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna powinna wszechstronnie przesłuchać CD na okoliczności wskazane przez nią w skardze do Rady Adwokackiej (k. 17 akt KD 7/72) oraz w odwołaniu do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej. Jeżeli w toku przesłuchania na rozprawie dyscyplinarnej ujawnione zostaną okoliczności uzasadniające rozszerzenie zarzutu wobec obwinionego lub wskazujące na dodatkowe przewinienie dyscyplinarne, Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna powinna skorzystać wówczas z uprawnień wynikających z § 29 rozporządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym.

W tej sytuacji Wyższa Komisja Dyscyplinarna uznała, że wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego o przekazanie akt sprawy do uzupełnienia dochodzenia dyscyplinarnego jest przedwczesny. Jego uwzględnienie w obecnym stadium postępowania ograniczałoby uprawnienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, jakie wynikają z § 29 cyt. rozporządzenia, oraz mogłoby wpłynąć na przedłużenie postępowania.

Wobec uchylenia w całości orzeczenia co do czynu opisanego w punkcie drugim aktu oskarżenia, konieczne było uchylenie orzeczenia o karze łącznej.

Przy ponownym orzekaniu o karze Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna — poza szczegółową oceną postępowania obwinionego w

niniejszej sprawie — powinna dokładnie przeanalizować sposób wykonywania praktyki przez obwinionego w Zespole i przesłuchać w tym zakresie kierownika Zespołu oraz zebrać wszelkie inne materiały dotyczące opinii o obwinionym. Należy również wnikliwie

rozpoznać te zarzuty pokrzywdzonej, które mogą mieć wpływ na wymiar kary.

Na podstawie więc wyżej przedstawionych motywów Wyższa Komisja Dyscyplinarna orzekła jak w sentencji.

PRASA O ADWOKATURZE

Tym razem przegląd prasy rozpocząć wypadnie od odnotowania ech prasowych nawiązujących do publikacji zamieszczonych w „Palestrze”.

W zaprzyjaźnionej „Gazecie Sądowej” (nr 1 z dnia 2 stycznia br.) znalazła się wzmianka o powołaniu nowego Komitetu Redakcyjnego naszego miesięcznika i o zapowiedzi dokonania zmian w jego profilu publicystycznym. „Gazeta Sądowa” podała w skrócie główne zadania „Palestry” przedstawione w nocie redakcyjnej („Słowo wstępne”) w nrze 10 z ub. roku naszego czasopisma.

W prowadzonym stale w tygodniku „Prawo i Życie” przeglądzie czasopism pt. **Paragrafem przez prasę** znaleźliśmy notatkę zatytułowaną *Poznański numer „Palestry”* (PiŻ nr 2 z dnia 13 stycznia br.). Z zadowoleniem przyjęliśmy wyrazy uznania i zachęty wyrażone przez organ prasowy ZPP w związku z wydaniem pierwszej regionalnej „jaskółki” naszego miesięcznika. Koledzy z „Prawa i Życia” tak ocenili naszą nowość redakcyjną:

„Ukazał się 12 numer „Palestry”, inny niż zazwyczaj, bo powstał z inicjatywy adwokatów środowiska poznańskiego, przez nich też został w całości do druku przygotowany. Inicjatywę tę i jej efekt należy uznać za wydarzenie dużej wagi, a to dlatego, że po pierwsze przyczyniła się bez wątpienia do dalszego ożywienia środowiska adwokackiego Wielkopolski, a po drugie — co jest może sprawą ważniejszą — udowodniła, jak wiele nowego, ciekawego i inspirującego mają do zaprezentowania ludzie, których wiedza i talent — gdyby nie wspomniana inicjatywa — w dalszym ciągu pozostałyby w ukryciu. Dlatego też pogratulować trzeba Komitetowi Redakcyjnemu „Poznańskiego” numeru „Palestry” i życzyć, by od czasu do czasu pojawiały się takie »regionalne« numery...”

Niektórym pozycjom opublikowanym w omawianym numerze „Palestry” poświęcono szczególną uwagę. Życzenia wydania dalszych regionalnych numerów naszego czasopisma weźmiemy oczywiście na „roboczy warsztat”, są już nawet w tym względzie odpowiednie plany.

*

„Kurier Polski” (nr 297 z dnia 19 grudnia ub.r.) zamieścił wywiad udzielony przez Prezesa NRA adw. Z. Czeszejkę przedstawicielowi tego dziennika. W toku przeprowadzonej rozmowy ogłoszonej pt. *O proble-*